

TÉLI TÚRA - 2015.

2015. február 4-én a Nyugati pályaudvaron gyülekeztünk üdén és frissen, kivéve azok, akik síeltek (hiszen Kiss Gergely tanár úr úgy rendezte a kirándulást, hogy a sítábor résztvevői is jelen tudjanak lenni a téli túrán), mert látszólag ők hulla fáradtak voltak. Miután mindenki megérkezett, felszálltunk a Szob felé menő vonatra (persze a vonat még állt, mikor felszálltunk). A csaknem egy és negyed órás vonatúton kreatív dolgokkal ütöttük el az időt. A filmesek (értsd: Tomcsányi Marci ill. Homolya Máté) videóztak minket, a kártyások kártyáztak, az okosak olvastak, és a még okosabbak pedig aludtak.

A szobi vonatállomásról rögtön a szállásunk felé vettük az irányt gyalogszerrel (ahogy a túrán általában). Örültünk volna, hogy végre megérkezhetünk és lepakolhatjuk a cuccainkat, ám arra számítottunk, hogy a plébánia fűtve lesz, mire odaérünk. Hát nem volt fűtve. Ám mi dacolva a faggyal a házban, meg tudtunk ebédelni együtt. Evés után mit volt mit tenni, beszélgettünk, kártyáztunk, előkaptuk a gitárokat. Összesen négyet vittünk, de megoszlott, hogy ki kivel zenél.

Pihengetésünk után elindultunk egy rövidke sétára Szobról. Kb. tíz-tizenöt kilométert mehettünk. Gyaloglásunk során csodálhattuk végre a havat, és dobálhattuk vele egymást. De legfőképp a tanár urat. Hőembert is építettünk volna, csak az alkotóelemeit, melyek 30 kilós hótömbök voltak, inkább legurítottuk egy szakadékba, amit filmeseink bőszen filmeztek is, mert jól nézett ki.

Hazatértünk után páran elmentek bevásárolni az aznapi vacsorához a közeli ABC-be vagy Coopba, miközben mi elfoglaltuk magunkat. Sokan új dalokat tanultak egymástól gitáron, páran már berendezték alvóhelyüket is vagy szárították cipőiket. Miután megjött a kajaalapanyag, neki is láttunk a főzésnek. Pörköltet csináltunk. Tomcsányi Márton volt a főszakács, Homolya Máté, én és jómagam pedig 3-an a segédei (és még jópáran segítettek közben nekünk, valószínűleg mert nem tudták magukat máshogy elfoglalni, de jól jött a támogatás). A hússal csak egy baj volt, hogy túl kevés volt belőle. Éppen ezért csodálatos készítményünk ízvilágában a hagyma illetve a bor dominált (többek bánatára, kevesebbek örömére; vagy fordítva). Galuskát csináltunk köretnek, melynek elkészítésében Nényei Pál tanár úr (merthogy ő volt a kísérőtanárunk) játszott közre. Vacsora után tulajdonképpen nem volt más hátra, mint egy közös ima, aztán alvás. Mit ne mondjak, jó volt a hangulat aznap este.

Másnap hajnali 8-kor ébredtünk, hogy megreggelizzünk, illetve, hogy elkészítsük az ebédünket. A reggelit befejezve összepakoltuk a hatalmas túrára a vinnivalókat, felhúztuk az immáron ropogósra száradt bakancsainkat, felkötöttük a szükalsót, és nekiveselkedtünk az útnak. Busszal mentünk Szobról Márianosztra, ott pedig megnéztünk egy Mária-templomot, melyben visszhangozva csengett az O, Pater. Onnan gyalogszerrel vágunk neki a Márianosztráról Nagybörzsönybe vezető útnak. Martinovich Kristóf vezette a túrát, egészen tűrhetően. A déli napsütés szépen csillogtatta meg a harmincöt centis hóréteg tetejét, amit jól le is tapostunk. Baktattunk hegyre fel, völgybe le. Egy-két dombtetőről fergeteges panoráma tárult elénk. A nagybörzsönyi hágókon lévő fákon is volt jócskán hó, melyet kellőképpen higgadtan rázhattunk egymás nyakába. Együtt meg is ebédeltünk kettő óra felé, majd folytattuk tovább utunkat.

Este fél7-felé értük el túránk végpontját, a márianosztrai buszmegállót, ahol fél órát fagyoskodtunk, mire végre megérkezett, amire vártunk, a busz. Mikor szállásunkat elértük, a bevásárló csoport tagjai rádöbbenek, hogy nekik még dolguk van, és mélyen ható mélabú fogta el őket. Ám fáradásaik nem voltak hiábavalóak, hiszen ezzel önmaguknak, és a többieknek is jót tettek. A Bolognai meglehetősen finomra sikerült, hiszen nem tettünk a tésztához olajat. Este rabszolgázott a társaság nagy része, miközben a konyhások csinálták a forralt bort négy üveg borból...vagy háromból. Miután megittuk, az esti imát követően nyugovóra tértünk.

Harmadnap reggel a vártnál jóval később keltünk fel és reggeliztünk meg. Ki-ki a saját cuccát összepakolta, és kitakarítottuk a plébániát (volt mit). Lesétáltunk verőfényes napsütésben a Dunapartra. Akinek még kielégítetlen volt a mozgásigénye az focizott meg frizbizett illetve körhintázott.

Ebédünk kivételes volt, hiszen egy szobi kocsmában ettük meg jól megérdemelt pizzáinkat. Kiadós lakoma után visszamentünk a szálláshelyre a táskáinkért, elkészítettük a gondnok nénitől, majd időnként nem vesztegetve a vonatállomás felé vettük az irányt. Délután 3-kor már a vonaton ültünk. Kimerültek voltunk.

Ahhoz képest, hogy a túra szervezésének nagy része ránk hárult, nagyon jól sikerült és élvezetes volt.

Kapolcsi-Szabó Levente